

Overdenking Pinksteren 2016

Handelingen 2. 1-11, Joël 3. 1-5

Niet voor niks heb ik voor deze Eerste Pinksterdag, het verhaal van Pinksteren lezen uit de methode die ik voor Godsdienstles gebruik. Zo komt er eens wat aandacht voor die leerlingen, die daar aan die tafel zitten, zo'n tien dagen na Hemelvaart. De leerlingen die in mijn klas zitten met Godsdienstles probeer ik dat een beetje te laten invoelen. Waarom zijn de leerlingen van Jezus neerslachtig? Omdat ze hun vriend kwijt zijn: eerst is hij gekruisigd. Daarna was zijn graf leeg. Toen zagen ze hem, maar niet als vroeger. Ze herkenden hem niet direct. Ze herkenden hem alleen aan een gebaar, of aan een woord. Alsof hij een geest was die in iemand anders voortleefde. Maar dan komt hij bij hen binnen in de zaal, en eet met hen. En ze mogen de wonden van de spijkers aanraken, om te voelen dat hij echt is. Maar net als ze dat dan gevoeld hebben, gaat hij naar de hemel, op een wolkje. En lijkt hij toch weer meer geestelijk te zijn, een visioen. En zo zitten ze daar: letterlijk met lege handen.

Proberen jullie het ook maar eens voor te stellen: een goede vriend... een dierbaar familielid... en die is er niet meer. Overleden? Vermist? Zeker die eerste tien dagen kom je tot niks meer. Het is een rouwperiode. Maar dan ineens: op een dag komt er weer een beetje warmte in je hart, en begin je je weer een beetje mens te voelen. Even kan je hoofd alweer bijna normaal functioneren, zonder te piekeren. Een paar dagen later kun je weer een hele nacht slapen. Steeds vaker kun je het even loslaten en weer je oude zelfie zijn. Ook al is dat in het begin maar tijdelijk. Een rouwproces kent vele ups en downs. Maar je gaat merken, dat die "ups" op een gegeven moment steeds langer worden. En zoiets moeten de leerlingen van Jezus ook gevoeld hebben: Jezus was dan wel lijfelijk onbereikbaar geworden, maar zijn warmte, zijn liefde bestond nog, en werd voor de leerlingen echter en werkelijker dan ooit!

Ik zal mijn geest uitgieten over al wat leeft.

Jullie zonen en dochters zullen profeteren,
oude mensen zullen dromen dromen,
en jongeren zullen visioenen zien

Het mooie aan dit visioen van de profeet Joël vind ik, dat het gaat over meerdere generaties: oude mensen zullen dromen dromen, en jongeren zullen visioenen zien. In de Leeuwarder Courant van 11 april stond een verslag van een lezing van een geleerd man. André Droogers heet hij. Hij is cultureel antropoloog. Hij pleit ervoor dat kinderen, ouders, en opa's en oma's eens met elkaar gaan praten in een gespreksgroep. Bijvoorbeeld hier in de kerk. Hij noemt dat een 3G groep. Maar wij hebben hier in onze gemeenten leden die al een 4G groep zouden kunnen vormen! Wat die overgrootmoeders dan wel niet aan hun achterkleinkinderen kunnen vertellen! Maar dat is vaak moeilijk.

Veel van de ellende om ons heen, komt immers door een gebrek aan begrip van elkaar, of interesse voor elkaar. We verstaan elkaar niet meer, hoewel we allemaal ABN spreken. En dat begint al heel jong. In de godsdienstles gebruik ik vaak het voorbeeld van de Ipad bij ons thuis. Als Wouter mij een spelletje op de Ipad probeert uit te leggen, heb ik al moeite om het te begrijpen, en dat terwijl ik helemaal geen digibeet ben. Ik ben zelfs best wel goed met computers, al zeg ik het zelf. Maar de jongeren doen weer hele andere dingen met een computer dan ik. Voor mij is een computer eigenlijk een soort luxe schrijfmachine. Ik heb vroeger nog leren typen op een mechanische typemachine, met van die hamertjes en een inkt-lint. En toen dacht ik al: zou het niet handig zijn als een typemachine een soort schermpje zou hebben waarop je de tekst al kunt zien, voordat die op papier wordt afgedrukt? Want als je iets fout doet, dan moet je weer terug met typex, of met het correctielint, dat mijn laatste schrijfmachine zelfs had. Typex bestaat trouwens nog steeds in op scholen. In mijn godsdienstles-klas, zitten ze er zelfs nog af en toe mee te klieren. Met Typex! En dat terwijl er helemaal geen typemachines meer zijn!

En zo zie je maar, voor je het weet ben je die gemeenschappelijke taal tussen de generaties helemaal kwijt. Als Wouter een spelletje uitlegt denk ik wel eens: we spreken allemaal Nederlands. Maar toch verstaan we elkaar niet. Het is dus niet voor niks dat die André Droogers pleit voor een 3G-gespreksgroep tussen de generaties. Want de belangrijkste reden, waarom ik die Ipad-taal soms niet begrijp, en dat mag ik mijzelf wel serieus aanrekenen, is dat het mij niet *interesseert*. En daarom luister ik soms niet, en versta ik niet wat er wordt gezegd. Maar wij kunnen veel taalbarrières overwinnen, als we maar de moeite nemen om *interesse* op te brengen voor wat er gezegd wordt, en belangrijker nog: de voor *mensen* die het zeggen.

Dat is een mooi visioen geweest, van Joël, dat jongeren en ouders het samen kunnen hebben over hun dromen en toekomstvisioenen, zo stel ik mij voor. Ik zie ze daar zo zitten, bijvoorbeeld buiten in de natuur. De kinderen vertellen aan opa en oma hoe zij de toekomst voor zich zien, zoals Wouter daarnet zong: “Kleuren, kleuren, allemaal kleuren”, die samen weer nieuwe kleuren vormen. En opa en oma vertellen ze hoe het geweest is. Of hun dromen en ambities zijn uitgekomen, of niet. Zo krijgen de ouderen hoop, en leren de jongeren de lessen uit het verleden. Zo zou volgens de profeet Joël de ideale, vreedzame wereld eruit moeten zien. Want als oude en jonge mensen naar elkaar luisteren, van elkaars hoop en ambities weten, en van elkaar leren en elkaar hoop en perspectief geven, dan zou er veel minder oorlog, vervuiling en ongerechtigheid zijn.

In de Bijbel wordt het toch als een mooi perspectief geschilderd: we kunnen elkaar weer verstaan als we praten over de dromen die we dromen, en de visioenen die we zien. En als we oprechte interesse voor elkaar hebben. Ook in het boek Handelingen is dat het geval. De leerlingen van Jezus zitten na Hemelvaart sip bij elkaar. Ze hadden niets meer: geen levende Jezus, én geen opgestane Jezus. En wat deed Jezus toen, als de Heilige Geest? hij liet al die mensen, die net als in deze tijd in Giethoorn, in Jeruzalem door de straten liepen, die alle

talen van over de hele wereld spraken, van waar ze vandaan kwamen, ál die mensen liet hij de taal verstaan waarin de leerlingen, door de kracht van de Geest, vertelden over God. En over dat visioen van de profeet Joël.

Ook wij zitten vaak, net als de leerlingen na Hemelvaart, sip bij elkaar. We somberen over de toekomst van onze gemeente, van de Doopsgezinde Broederschap en over de wereld. Wij zijn net als die leerlingen. En daarom hoop en bid ik zo vurig dat er ook met ons iets mag gebeuren. Dat ook bij ons die warmte weer gaat gloeien, dat we een “up” krijgen. Dat we “de geest krijgen”, en dat die als “een lopend vuurtje” door de steden en de dorpen gaat. Want als we ons best doen om elkaar te verstaan. Als wij aandacht voor elkaar kunnen opbrengen, dan wordt dat visioen van Joël werkelijkheid: “oude mensen zullen dromen dromen, en jongeren zullen visioenen zien”. Ook voor ons, ook voor deze wereld!

Amen